XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CARRER NOU, 45

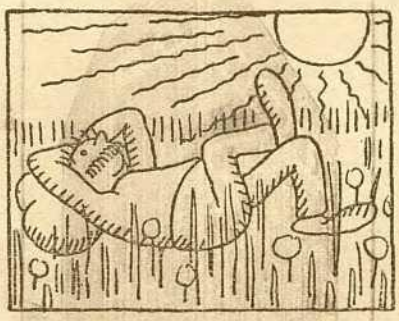
ANY II — NUM. 37
BARCELONA, 2 D'AGOST DE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

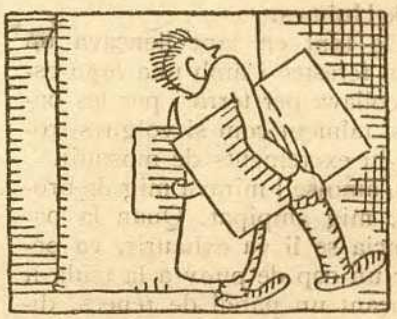
Miré entorno y nada ví,
busqué el día y era aciago,
piulé, caí desmayado,
y encara no he vuelto en sí.

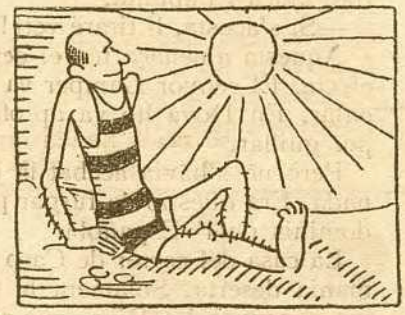
Aigué se balanceaba
en la cumbre de un sillón,
bebía agua con sifón
y un puro de ral fumaba.

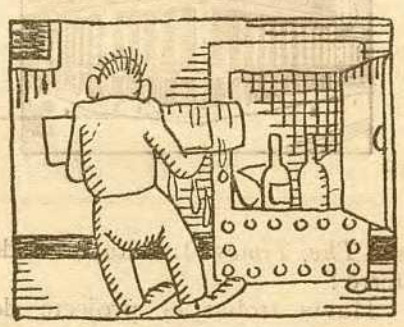
Gamper tumbado se estaba
en medio del nuevo campo;
el sol no picaba tanto,
pues la hierba lo tapaba.

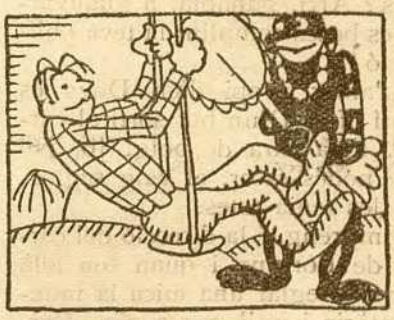
Cardona, al ver los estragos
que la calor producía,
a la puerta de su tienda
tomaba vidrios glaçados.

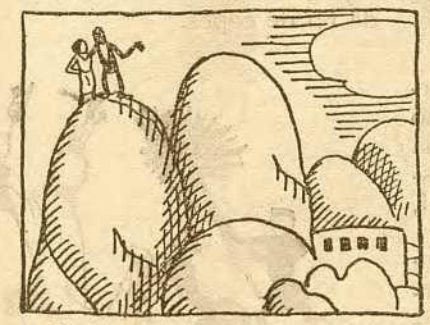
Cabot, inglés y arabesco,
el eterno enmascarado,
le tiene el sol sin cuidado,
porque es un solemne fresco.

La Riva, por vez primera
con los fuegos estivales,
su gran caja de caudales
ha convertido en nevera.

Zamora se balancea
en un columpio de «mica»;
una negra le abanica
en lo alto de una azotea.

En Montserrat es exacto
que la miel se ha derretido
de la luna de Paulino
y han perecido *ipso facto*.

...Y cuando he volvido en sí
y he visto el auca acabada,
he dado una respirada
que el ambiente estremecí.

Y en el orbe sideral
podéis jurar sin reçelo
que un servidor y K. Melo
lo celebran con sidral.

10 CENTIMS

LO POC QUE HI HA

«TU ETS PETRUS...» — EL PROJECTE DEL «BARÇA» — «MAS VALE PAJARO EN MANO QUE CIENTO VOLANDO». — VERÍ I «SEPULTURA». — EL REI DE COPES. — POQUETA COSA

En Dova es passejava amunt i avall de la Redacció en un estat d'excitació gran. Al cap hi duia una gorra de quadros a la inglesa. Les celles les tenia horriblement closes i els seus llavis estrenyien convulsivament una pipa d'unes proporcions desmesurades.

Semblava una reproducció ampliada del cèlebre detectiu Sherlock-Holmes.

De tant en tant llençava un udol feréstec i amb una *lupa* escorcollava per terra i per les parets, talment com si volgués trobar-hi excrements de mosquit.

L'amo se'l mirava mig de broma, mig empipat. Quan la paciència se li va exhaurir, va pegar un cop de puny a la taula i, llençant un parell de renecs, digué:

—Què fas, cap de síndria? Es aquí on cerques noves sensacionals? Arri, ganàpia, a guanyarte les beces complint la teva obligació!

L'amor propi d'en Dova es sentí ofès. D'un bot sortí al carrer. Feia cara de boig. Jo, pel que podés ésser, el vaig seguir. No les tenia totes.

Emprengué la direcció del carrer de Fortuny i quan fou allà es va arreglar una mica la indumentària i pujà cap a cân «Barça» sigilosament, caminant de puntetes com un malfactor. Dalt no hi havia ningú.

En Dova, amb el posat d'un home que està convençut del que val, començà a regirar calaixos,

disposat a què no se li escapés res.

De repent féu un crit.

—El plànol! El projecte! La veritat nua! El XUT! convertit

en *The Times*!!... La creu de ferro!

Havia trobat el projecte de l'edifici que els del «Barça» aixecaran a la Reforma. Una casa de vint-i-set pisos, amb calefacció, escudella corrent, jardí interior i piscina.

Era una gran troballa.

Ho arrabassà i arrencà a córrer com un esperitat. Però no pogué córrer gaire temps. Una trampa que estava molt ben dissimulada en l'enrajolat, s'obrí, engolint-lo com una granota.

En Dova no pot precisar el que succeí, ni el temps que transcorregué; sols sap que es trobà lligat de mans i peus davant d'una taula, en la qual hi seia en Gamper, amb una rialleta mefistofèlica d'aquelles que glacen les sangs als de la «Mosca».

—Què volíeu, i quins eren els vostres propòsits?

—Veurà, senyor Gamper, vostè i jo no som tontos de quatre dies, i ja podem enraonar clar. Jo venia a esbrinar, i pot comptar que amb la troballa del plànol me n'anava la mar de content. Els llegidors del XUT! s'haurien llepat els bigotis amb la mandanga que hi hauríem fet.

—Ah, caram! Ho haurieu publicat, tothom n'hauria parlat, s'hi hauria fet la gran escudella i en La Riva se'ns hauria avençat, fent-nos quedar en ridícol comprant el parc de Montjuic per jugar-hi a bales. Ca! Vos he ben caçat! Ara, vinga el plànol!

Es va aixecar amb ànim de rescabalar-lo. En Dova tregué l'estilogràfica i l'apuntà.

—Si s'acosta, li tiraré verí!

Aquesta amenaça féu el degut efecte. El senyor Gamper va recular. En Dova ho va aprofitar per guillar.

Però no s'havia acabat la jornada. Era qüestió de furgar pels dominis de l'«Español».

La casa del carrer de Casp romania deserta. Solament hi havia el senyor La Riva, que amb un *manto de armiño*, la cua del qual sostenien dos *botones*, passejava amunt i avall amb posats de rei de copes.

En Dova s'hi va acostar, una mica imposat.

—Escolti, senyor La Riva. Que ens podria dir quelcom de la vinent temporada? Els del «Barça» es fan una casa, els de l'«Europa» es preparen per a la festa major, però de vostès ningú en parla.

—A nosaltres no ens agrada el *bombo*. El nostre camp es pot comparar amb els jardins de Versalles, i en canvi nosaltres no l'alabem i amb prou feines si en parlem.

—Ja té raó, ja!

—Pensi que les flors solament ja ens costen prop de 3.000,000 de pessetes, això sense comptar els fems. Pensem inaugurar-lo per l'octubre i esperem un èxit.

—Ja, ja! Se'l mereixen!

—Tot ho devem a Déu Nostre Senyor!

—Home, jo tenia entès que també devien algun *pico* al fuster i al paleta...

—Sí, però això és material.

—I en Tallada, com 's va?

—De *perilla*. Es m ; Cabot que el «maquiavèlic», c viceversa. D'ençà que ell trafiqueja, que tot va com una seda.

—*Bravo*, senyor La Riva! M'he alegrat de veure'l.

En Dova va córrer cap a la Redacció, creient que havia fet quelcom inaudit. La ganyota de malcontent que va fer l'amo el convencé de què havia perdut el temps.

BOXA

Les vetllades del Parc, aquest any es poden qualificar d'èxit.

El dijous passat, els aficionats passaren la vetllada ben agradosament.

El primer combat, que no era de campionat, va resultar poca coseta. L'Aparicio va guanyar per punts a en Sànchez sense exterminar-lo, cosa que es diu amb el caràcter dels que prenem «graciosa», però que deixa descontents als que prenen un «calent» a cremadent i volen soroll.

El segon combat, semifinal de pes ploma, era entre en Tello i en Robles.

Allò va ésser un *derroche* d'àrnica, esparadrap, aigua de cop i antiespasmòdics. La batalla del Marne, al costat d'aquella *refriega*, és una batalla de flors.

Quan no trontollava en Tello, trontollava en Robles; quan en Robles escupia una renglera de queixals, en Tello perdia una anca. Els que ho presenciàvem fèiem unes guanyotes com si hagués arribat la fi del món.

Per fi en Tello va fer un badall i va quedar de cos present, deixant finalista a en Robles, amb una fama de *matasiete* que esparvera.

El tercer combat, semifinal del pes «mosca», va ésser una lluita de verduleres. Els managers, l'àrbitre, els boxadors i el públic, tothom estava posseït de la febre de l'*improperio*. Va guanyar en Varea perquè va cridar més que en Sànchez. Alabat sia Déu!

El quart combat, del mateix pes, fou guanyat per en Vitrià. En Vitrià, de tots els «mosques», és el més mosca-morta del campionat. Es dels que callen i fan la seva. Té bastanta escola i no li manca estil. Va ésser una victòria ben justa.

L'últim combat, entre professionals, ens va convèncer que no val la pena d'ésser professional per a fer coses lletges.

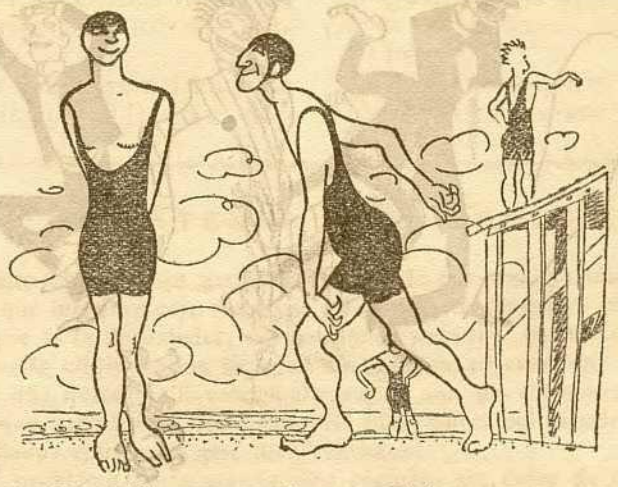
En Bonín va clavar una pinya a l'*escroto* d'en Cuenca, que li va fer veure la padrina.

Per aquest motiu en Bonín va ésser desqualificat, quedant guanyador en Cuenca.

Si hi ha algú que no sàpiga lo que és l'*escroto*, li copiarem lo que diu el diccionari:

«*Escroto*. — Parte prominente del cuerpo situada entre las rodillas i el ombligo. En el Africa del Sud es negra y en la China es amarilla. En ninguna parte del mundo es de hojalata.»

Recomanem als boxejadors que ho tinguin present i vagin amb cura per a no tocar aquesta part del diccionari.

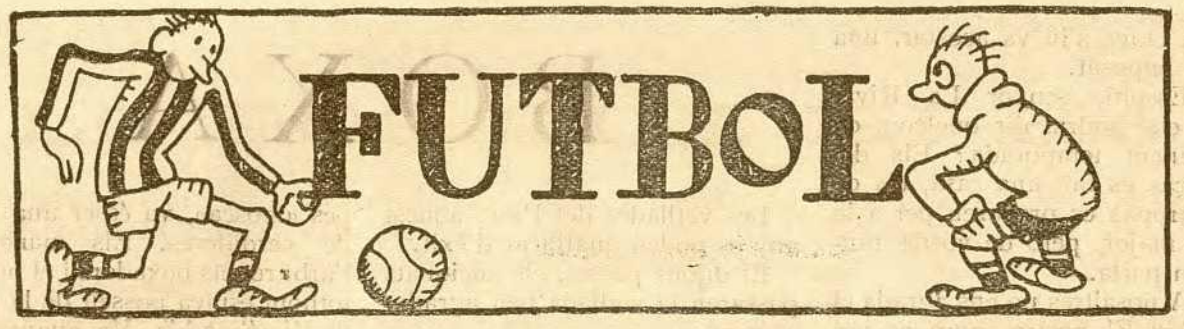
—Fa molts quilòmetres nedant, vostè?

—Ui! Ja ho crec! Una vegada vaig anar nedant d'aquí a Madrid en vint-i-quatre hores!

ALS DE FORA

Tan si sou de Picamoixons com de Santa Perpètua de la Moguda, com si sou de l'altra banda de món, podeu enviar totes les noves que tinguin relació amb el futbol, siguin locals, siguin internacionals.

A treballar tots!

BARCELONA - MARTINENC

A fi de poder ajudar les despeses que ocasiona la greu malaltia d'en Coca, el notable davanter de l'«Avenç», tingué lloc aquest partit, i no cal dir que, donat el caràcter del mateix, el camp vell del «Barcelona» s'omplí de gom a gom.

Nosaltres, des d'aquestes columnes, no podem per menys de felicitar als organitzadors d'aital festa, al mateix que repetim a en Coca el nostre desig de veure'l ben aviat completament restablert.

«CÓMO FUE Y MANERA QUE TENIA QUE SER, O LA TORTA SE VUELVE UN PAN»

Aquest partit, tractant-se com se tractava d'un benefici a favor d'un jugador de l'«Avenç», tenia d'ésser jugat per aquest club i el «Barcelona»; però es donà el cas que en poc temps aquests dos clubs han jugat tres partits, dos favorables al «Barcelona» per un gol de diferència, i un a l'«Avenç», també per un gol; aquests resultats, un xic *justos*, i el fet de què el «Martinenc» hagués perdut per dues voltes consecutives amb l'«Europa», feren pensar als del «Barça» que era probable que els dugués més *glòries* el jugar contra el «Martinenc» que contra l'«Avenç», tal com s'havia dit en un principi, i comunicà dies abans a l'«Avenç» la seva resolució. *Mas, cara han pagado su culpa*; la *torta* els ha resultat un pa; tres a dos a favor del «Martinenc» ha sigut el resultat de l'encontre, i si ell tenia d'assenyalar, com deia en Masferrer, *el valor de los actuales campeones y de los que moralmente lo son para gran parte de la opinión*, aquesta *gran parte de la opinión* de la qual ens parla en Masferrer viu d'il.lusions, puix si volen comparar un set a un, resultat obtingut últimament per l'«Europa», amb el dos a tres que aquest cop ha aconseguit el «Barça», ni suposant que els suplents que va presentar el «Barcelona» ho fessin malament, ja que ho varen fer millor que no ho fan moltes voltes els «asos», i tenint en compte el *terceto* Piera-Martí-Alcàntara, que suposem que no els van posar pas per fer bonic, el resultat del «Barça» dóna que pensar, i per ell no podem pas felicitar al nostre veí senyor Cardona. *Desde luego*, tampoc felicitem a en Masferrer, que aquesta vegada s'ha ficat de peuets al *cubo*. Vatua, aquests del «Martinenc» només saben que donar desenganys!

Ara ens farem *eco* d'un prec que un grup de fanàtics ens ha endossat, i aquest és que quan hi hagi la intenció de fer un partit com aquest en època de *veda*, s'avisi amb anticipació; perquè, quantes foren les xicotes que el dia d'aquest partit el féu el salt el promès! I nosaltres, que ens *desvelamos* per complaure a totes les noies, tant si tenen xicot com si no en tenen, amb la sola condició que siguin guapes, devem demanar als clubs que pensin, abans d'organitzar un partit d'aquesta mena, en anunciarlo dies abans, i estem segurs que estalviaran moltes engúnies i fins evitaran alguna que altra separació.

I ara, si no hi ha cap més sorpresa, fins la festa major de Gràcia.

QUICOFF-PLONGEON

El soci del «Barça» llegint: «Es muy probable que veamos confirmado el rumor de que Platko pueda jugar en partidos de campeonato...»

L'austera i augusta tribuna de l'Ateneu

UNA DIVERTIDA CONFERENCIA D'EN «PAQUITO» MADRID, VISTA PEL NOSTRE MAI PROU LLOAT QUIROVA

El passat dia 24, a les 6 de la tarda, va començar la seva *toilette* el senyor Madrid, mentre, ajudat per en Corbinos, anava aprenent-se de memòria la conferència que poques hores després tenia d'endinyar als pacífics socis del nostre Ateneu.

Vestia en *Paquito* Madrid una bata blau-grana, amb il.lustracions d'en Pahissa, agafada al costat per un *charmant* gafet de radi sintètic, polit amb sorra del *Bois de Boulogne*. Al pit hi lluïa un gall *tout français*, i a la regió central de la banda de darrera un sol que, segons ens va dir l'Alazar, era *el sol de las fuerzas deportivas y tarraconenses iluminando el mundo*.

La llarga cua afegida a la bata era de *charmeuse* color *La Jornada Deportiva* i la duien amb penes i treballs en Corbinos i n'Enric Ràfols, *sportman*, diputat i *hombre guapo, si los hay*. Tant en Corbinos com l'excellentíssim senyor Ràfols, lluïen dalmàtiques de *crochet* amb aplicacions de *Còlor* i dibuixos d'en Rivas, tot lo qual feia un bonic conjunt, que a l'entrar a l'Ateneu i pujar les escales va fer escruixir d'emoció a tots els porters.

Un cop a la severa i augusta tribuna (tira peixet!), en *Paquito* es va estarrufar l'ondulada cabellera i va deixar anar el discurs següent:

«Senyores, senyoretes...; senyors, senyorets... Les vicissituds dels romans al tenir d'enlairar la cúpula de cân Damians al port de Nova York, i la concentració d'atletes al país de la Rhur, són coses que tenen una irradiació troglodítica i un aire de *simoun* africà. (Mostres d'aprovació.)

»Les catacumbes egípcies irradien força, llum i calefacció, com les pel.lícoles de sèries i les xocolatines Bonasort.

»Una Olimpíada és una cosa que amb els abrics d'Astrakan i els viatges als autòmnibus té una sindèresi sols comparable a la lluita de negres amb un turc.» (Rialles.)

Amb tot i no ésser el lèxic d'en *Paquito* tot lo clar que es podria desitjar, comparat aquest amb les seves cròniques és d'una claretat més que diàfana. Demés, en *Paquito* té molta gràcia; a l'home dels *personalismos impermeables* li ragen els xistos com als burros els... Això mateix!

Ens va explicar *monsieur* Madrid les seves converses amb un femer de gent grossa.

—Quan jo enraonava amb el senyor ministre tal...—deia.

O bé:

—Quan el rajà de Rapputiala em va dur al cine...

O bé:

—Aquell jorn que el rei em va demanar explicacions sobre lo que jo pensava del salt de la regalèssia... Etc., etc.

El vàrem aplaudir, perquè el noi, fora bromes, té raó, té tota la raó. Si nosaltres fóssim tan esbojarrats com semblem, només faríem broma a la salut d'en *Paquito*, perquè ell, que al fons és un humorista, ens agraïria molt la nostra saludable tasca; però com que a la sang hi portem una part de deportisme més grossa que el cap d'en Cros, no podem per menys de donar la raó, tota la raó, amb torna i tot, a en Madrid.

Això de l'acció oficial a les Olimpíades és la cosa més suada i més cursi que ens podíem pensar. Això de què un ministre digui que els deports és cosa de criatures—com si, encara que ho fos, no fos molt digne d'encoratjar, — (apa, Corbinos, que això va per tu!), això de fer tot lo... no fet i de procurar oficialment, per tots els medis, que Espanya no figuri enlloc per cap motiu i de cap manera..., té raó d'empipar al nostre Paquito. Nosaltres —mal ens està el dir-ho,—però, n'estem ja fins aquí, i estem decidits—però decidits del tot—a no deixar aquest *affaire* de la mà fins que en *Paquito* surti amb la seva, que és la nostra i la de vostès.

Volem Olimpíades!!

I que es faci càrrec qui se n'hagi de fer, que les volem per imprescindible necessitat, perquè som olímpics, perquè ens varen parir olímpics i no hi podem fer menys. I després perquè ens és simpàtica l'actitud d'un home com en *Paquito*—el *leader* olímpic espanyol, — que ho demana per altruisme, per als demés, perquè ell a les Olimpíades no faria altra cosa que aplaudir.

Es olímpic d'ànima, però no de cor.

No és com nosaltres capaç de llençar el martell lluny... lluny!, allà a la quinta forca. Però és que d'olímpics com els d'aquesta casa no se'n veuen cada dia...

QUIROVA

DE INTERES PARA TODOS

Visto el éxito sin precedentes logrado por la mapación de las pintas que integran este rotativo, el Cónclave deportivo de esta casa, que es la de ustedes, ha acordado publicar en el número próximo la efigie de los lectores del rotativo en cuestión.

El que quiera salir entre palmeras y con un reclinatorio delante, que pase por la fotografía K. Melo antes del sábado.

¡Todos retratados por diez céntimos!

El problema de la popularidad resuelto sin dolor de cabeza.

¡Comprad el XUT!

Parlant amb Mossèn Lletuga Talla que tallaràs...

Era necessari, indispensable i article de primera necessitat que en les columnes del nostre rotatiu hi aparegués una interviu acurada i feta amb totes les de la llei, amb mossèn Lletuga, el director espiritual del «Barça».

Un servidor confessa ingènuament que amb els capellans no hi té gaire de bo. He sigut batejat, confirmat, casat tal com Déu mana, combregat i extremaunciat. Però cada vegada que he tingut de passar per un d'aquests actes m'escamava una mica.

Però aquestes disquisicions psicològiques no ens portarien enlloc; així és que ho deixarem córrer.

Mossèn Lletuga és un capellà *demi-mondaine*.

Quan ens veié i sapigué que jo era en Dova, va fer una ganyota horrible.

—Caram, caram! En Dova! *Libera nos dòmine*. Què el porta per aquí? *Pòpulus meus*.

No estava un moment quiet. Fressejava nerviós d'una banda a l'altra, provant d'ésser amable, però tenia la por al cos. Per a tranquilitzar-lo vaig dir-li:

—Calmi's, mossèn Lletuga, que venim en so de pau. No cregui que volguem examinar-lo de dogma. Es tracta solament de què ens comuniqui unes quantes impressions de lo que vostè ha tret de la temporada passada i uns quants averanys de lo que serà la propera.

—Germà meu, la consciència de Déu és molt gran. Sant Blai ja deixà ben explicada l'ànima de la societat amb aquestes paraules: «Fes el bé, para la mà i procura treure'n el que puguis». L'home, des del cèlebre Adam...

—Sí, mossèn Lletuga, sí! Té raó, però jo lo que voldria és que m'expliqués...

—Tot vindrà, amic Dova. Sant Sebastià, en un cas semblant, digué que «Piscis habemus i costelles mangemus». Lo qual ens demostra que no és igual predicar que fer la manilla en calçotets. La vanitat humana vol transformar el món en un antre de vici i de prostitució...

—Sí, mossèn Lletuga, sí. Tot això és cert, però jo sóc manat, sap?, i és qüestió d'enllestir. Què creu vostè que pogué influir en la pèrdua del campionat de l'any passat?

—*Eco il problema*! La causa primordial fou la manca de religió. Jo havia proposat a la Junta un seriós entrenament. Al matí confessar i combregar a tot l'equip. Abans de dinar, missa de campanya. A la tarda, funció religiosa i rosari, i al vespre, plàtica moral. Amb això la moral de l'equip hauria guanyat molt. Però ja se sap: els joves són joves, i és allò...

—Sí, ja, ja! Però, i l'any vinent?

—L'any vinent serà diferent. El senyor Cardona és un creient fervent de debò. M'ha nomenat vicari general del «Barça», amb facultats per a excomunicar a tot bitxo vivent.

—I vostè creu...?

—Amb això i que Déu em mantingui els *puros*, tot anirà com una seda.

Ens va donar un copet a l'espatlla i ens va engegar. Sofrírem una decepció. Mossèn Lletuga se'ns havia passejat.

Diu *Vida Deportiva*:

«*Finalizó el encuentro entregándosele al capitán de campo del «Victoria Eugenia Redium», la cola de plpta que se disputaban los contendientes.*»

La mare! Una *cola de plpta*!

—

D'*El Mundo Deportivo*:

«*La vuelta más rápida la realiza entonces Guyot a razón de* 105'800 *gms. por hora.*»

105'800 grams per hora?

No ha estao pesao!

—

Del mateix:

«*El Americá es un buen equipo, distinguiéndose por su juego de alas.*»

Això, que a primer cop d'ull sembla un pardal o una guatlla, és un equip de futbol. Suposem que el jove rotatiu *Pepito* Torrents ens agraïrà l'aclariment que gratuïtament li fem.

—

Diu el corresponsal d'*El Mundo* a Vilafranca del Penedès, ressenyant un partit:

«*Desde el buen principio los europeos demostraron más cohesión y desarrollaron un juego más...*»

Bueno. Desde el buen principio l'hem filat. Aquest senyor és en Buendia i Gassol.

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35 - Telèf. 5031 A.

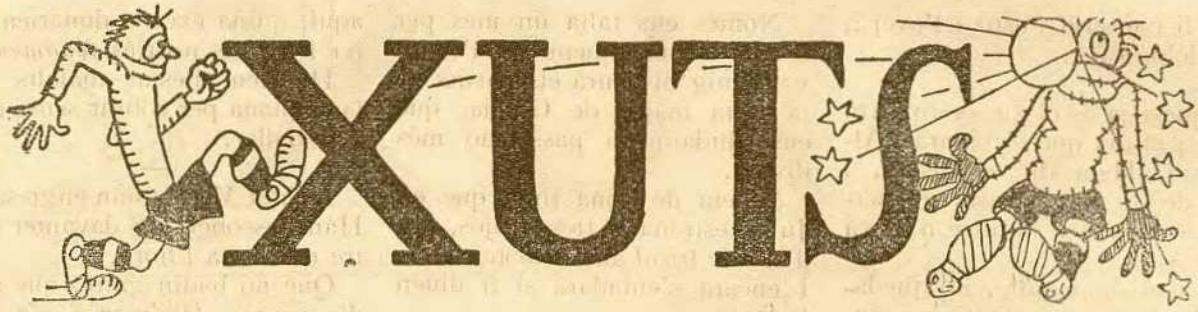

JA S'HA PUBLICAT

Historia del Campeonato de Cataluña de Futbol 1922 - 1923

Porta ressenyes de tots els partits de Campionat; Comentaris de cada jornada, per J. Torrens.

Un volum de més de cent planes amb coberta a tricromia 1'50 Ptes

Els «asos» van de corcoll.

Primer en Carpentier davant d'en Battling-Siki; ara en Criqui enfront d'en Dundee.

En Dempsey de poc li va anar també en el darrer combat.

El dia menys pensat «El mosso encarregat de la cacera de puces» clavarà llenya a l'amo.

—

En Barrachina, quan va arribar a Sant Martí, el diumenge, havia crescut tres dits.

Uns amics li preguntaren com havia anat, i digué, tot cofoi:

—Una altra vegada no ens vindran a rebre a l'estació.

—

Assegurem formalment que l'«as» del xut, el doctor en Paulí Alcàntara, encara no està casat. L'home decididament ho farà d'aquí un parell de dies. Hi ha, doncs, temps per a fer-li algun regal.

Triga més a casar-se aquest xicot que a venir la República. I nosaltres que el vàrem mapar de gala fa qui-sap-lo!

Hem quedat bé, com hi ha Déu!

—

Hem rebut una atenta lletra d'un grup d'ex-jugadors de l'«Espanya F. C.», en la qual ens pregueu que fem constar que necessiten els serveis d'un cobrador de crèdits per a cobrar certes dietes de dit club, avui «Gràcia E. C.».

Si hi ha algú que es vegi capaç d'aconseguir lo impossible, pot dirigir-se a en Cid, en Lluís Bota, l'Alfaro i un reguitzell més.

—

La protesta de l'«Iluro» no s'ha tingut en compte i el «Reus» ha sigut proclamat campió.

Paciència i ciència és lo que els falta per aspirar a demostrar l'any que ve que el resultat d'enguany no tradueix el valor efectiu d'ambdós finalistes.

—

A Arenys de Munt hi passa l'estiu el senyor Roig, president, com vostès ja saben, de la «U. E. S.».

Con tan plausible motivo, els jugadors de *postín* desfilen per la simpàtica vila d'un a un.

Poquet a poquet els veïns d'Arenys de Munt, sense sortir del poble, van fent-se càrrec del valor dels nostres «asos».

I tot ho deuen al senyor Roig.

—

Després de la derrota, els del «Barça» volien carregar el mort a l'Uriach.

Però vostès no en facin cas. Es recorden d'allò de la *cohesión*, l'entusiasme, *la fe en la victoria...*, etc.? Doncs tot allò el diumenge va tornar a sortir... i, és clar, l'altre va rebre.

—

El senyor Aigué, president de l'«Europa», es passa el dia jugant al «xapó».

Els de la Junta estan escamats, perquè diu que vol celebrar les reunions al billar.

—

El partit «Barcelona»-«Martinenc» estem segurs que haurà deixat una quantitat respectable.

Que en Coca es posi bo aviat i que la pugui disfrutar molts anys.

Tots els del XUT! ho desitgen així.

—

L'equip «Catalunya», del «G. E. C.», té la *frescura* de demanar partits, dient-se a si mateix *«el potente equipo «Catalunya», del «Gràcia...», etc., etc.»*

Ens agradaria que, per paveros, els clavessin una mà de gols que els deixessin la potència feta una coca.

No veieu que això fa atracció de poble?

—

L'«Avenç», que creia que un acord federatiu li permetria continuar al grup «A», està de dol.

L'«Avenç» torna al grup «B» definitivament.

Esperem, però, que l'«Avenç» tornarà al grup «A» també definitivament.

No és l'«Avenç de l'Esport»? Doncs, endavant i crits!

—

El deport, aquests dies, és un deport humit. El que no sap de nedar, té de llegir les revistes serioses amb carbasses i agafat a una corda.

La humanitat, amb la calor, fa capbuçons, i si un vol veure als amics té d'anar a la bota.

Si un vol veure les amigues, només té d'anar a la platja.

Els nostres deportistes, tant els que no cobren com els que cobren, s'han llençat al doble over i al water-polo. Altres s'han llençat de la palanca. Uns i altres porten una vida molt llençada.

Perdonin el *colemboar*, que vol dir *retruécano*. Es la calor.

—

Sabem de bona tinta que el gran Pinillo—i això de gran ho és, te'l miris per on te'l miris—s'ha enfadat d'un innocent xut nostre.

Pensi el simpàtic *recordman* que la glòria i la popularitat són concedides a base d'aguantarnos.

Cosa gens difícil, perquè som molt bons xicots.

Cregui'ns, Pinillo..., i que

Déu li conservi l'estil i l'over... i el doble over.

—

Aquest ja és el xut etern. Ara és el 4 el dia que es casarà l'Alcàntara. Hem dit es casarà, i hem de dir pensa casar-se, perquè de lo *uno* a lo altre n'hi va un tros.

Si això dura gaire, no quedarà més remei que dir-li *guasón*.

I els regals, què? Que potser aquests aplaçaments són perquè hi hagi més temps per a poder-te obsequiar? A veure si se't rovellarà la vaixella!

—

Sembla que entre l'«Europa», el «Barça» i l'«Español» hi ha hagut un arreglo, en vistes a l'Assemblea de la F. C. que es celebrarà el proper setembre. En Torresullastres serà president... i tot anirà com una seda si els clubs petits no prenen exemple del cas de l'Assemblea de Madrid, en la qual els peixos grossos ja ho duien tot manegat i arreglat, però van arribar les Federacions petites, *sense importància*, però ben avingudes, i es varen menjar als grossos.

Sort que aquí hi ha en Cabot.

—

A Màlaga van jugar els equips «Victòria Eugènia» contra «Borbon». El «Borbon» en va ficar un i cinc el «Victòria Eugènia».

No ens negaran que es tracta d'un reial partit.

—

En Criqui ens ha fet figa. En Dundee ens l'ha desencolat.

En aquest món avui hi som i demà...

Que s'apliquin el *cuento* els nostres boxejadors.

—

Només ens falta un mes per acabar l'ensopiment de l'estiu. Entremig hi haurà els partits de la festa major de Gràcia, que ens ajudaran a passar-ho més distret.

Sabem de bona tinta que en Julià estrenarà tres trajos, un d'ells de *tricot* amb *valenciennes*. I encara s'enfadarà si li diuen Bertini...

—

Diuen que en Cros ha estès la moda de portar aquell *tupè* sobre el front, i a Sevilla, de tal manera, que fins hi ha senyores que hi van.

Si arriba a anar-hi en Kada, a Sevilla, no hi hauria hagut prou depilatoris per a que els sevillans podessin anar pentinats a la moda.

—

En Gràcia està passant l'estiu a Olot d'entrenador. Veuen? Un que ha descobert un sistema nou per fer calers i passar l'estiu a fora. En lloc de fer *bolos*, que donen les consegüents molèsties i mals-de-cap amb els viatges, fer d'entrenador és més reposat i més nutritiu, puix el viatjar molt diuen que aprima, encara que en Sancho, el rei dels *bolos*, digui el contrari.

—

A les Illes Canàries conten que l'alcalde ha tingut de fer un bàndol castigant severament al que trobessin jugant a futbol en dies no festius, puix és tanta l'afició que hi ha per 'a *bimba*, que per xutar tothom fa campana, des de l'operari, passant pel dependent, al nano que va a estudi (volem dir que no hi va per anar a jugar a futbol).

Ara, diguin: si això passés aquí, quina excusa donarien per fer festa els nostres *fenómenos*?

Haurien d'estar malalts tota la setmana per cobrar sense anar a treballar.

—

A Sant Martí estan engrescats. Han descobert un davanter centre que va a l'hora.

Que no badin gaire, que avui dia aquests *fenómenos* són bastant buscats, i si a aquest xicot li agradés jugar amb herba, tururut, qui gemega ja ha rebut!

L'hora del correu

Lolita: Ah, ingrata! De manera que renyits, eh? Està bé. Li juro que ho diré al papà, per dolenta!

Xutero: Com pot veure, lo seu surt publicat en aquest número. Lo enviat anteriorment no ho vàrem publicar perquè no ens va agradar. Això no vol dir que no reconeguem que lo que li publiquem en aquest número està força bé, i li preguem que ens enviï quelcom més.

Refli: Fugi, home, fugi! Què ha d'ésser refli, vostè! Lo seu és més dolent que en Casterlenas quan arbitra.

Dora: Gràcies. Restem agraïts de la seva notícia, i ja ho sap: quedem a la recíproca.

Lluís: Sortirà en el número proper. Pot enviar tot el que vulgui, que, si és com lo que ens ha enviat aquesta volta, serà publicat.

Fenómeno: Lo que ens conta és d'*índole* completament particular, i, amb tot i estar-ne ja assabentats, no ho publiquem.

Carmen: Vostè den ésser morena, oi? Perquè ens ho explica tot, menys això, que és lo que més ens interessa. Així, doncs, en lloc de dir-nos si ens agrada més en Cros o en Gràcia, en la pròxima lletra li preguem que ens digui si és rossa o morena.

Tota la correspondència dirigiu-la a l'Apartat de Correus número 925

IMPREMTA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

LOS HERMANOS KARAMAZOV

La obra cumbre del más grande novelista ruso y uno de los más geniales del mundo, FEODOR DOSTOYEVSKY. Novela de análisis minucioso de las más hondas y sombrías pasiones. Estudio incomparable de las múltiples emociones del alma. Maravillosa descripción de las refinadas sensaciones que produce el dolor.

LOS SENSUALES

Si quiere conocer uno de los más grandes monumentos literarios que ha producido la mente humana, adquiera este libro. Un tomo de 350 páginas, 3 pesetas.